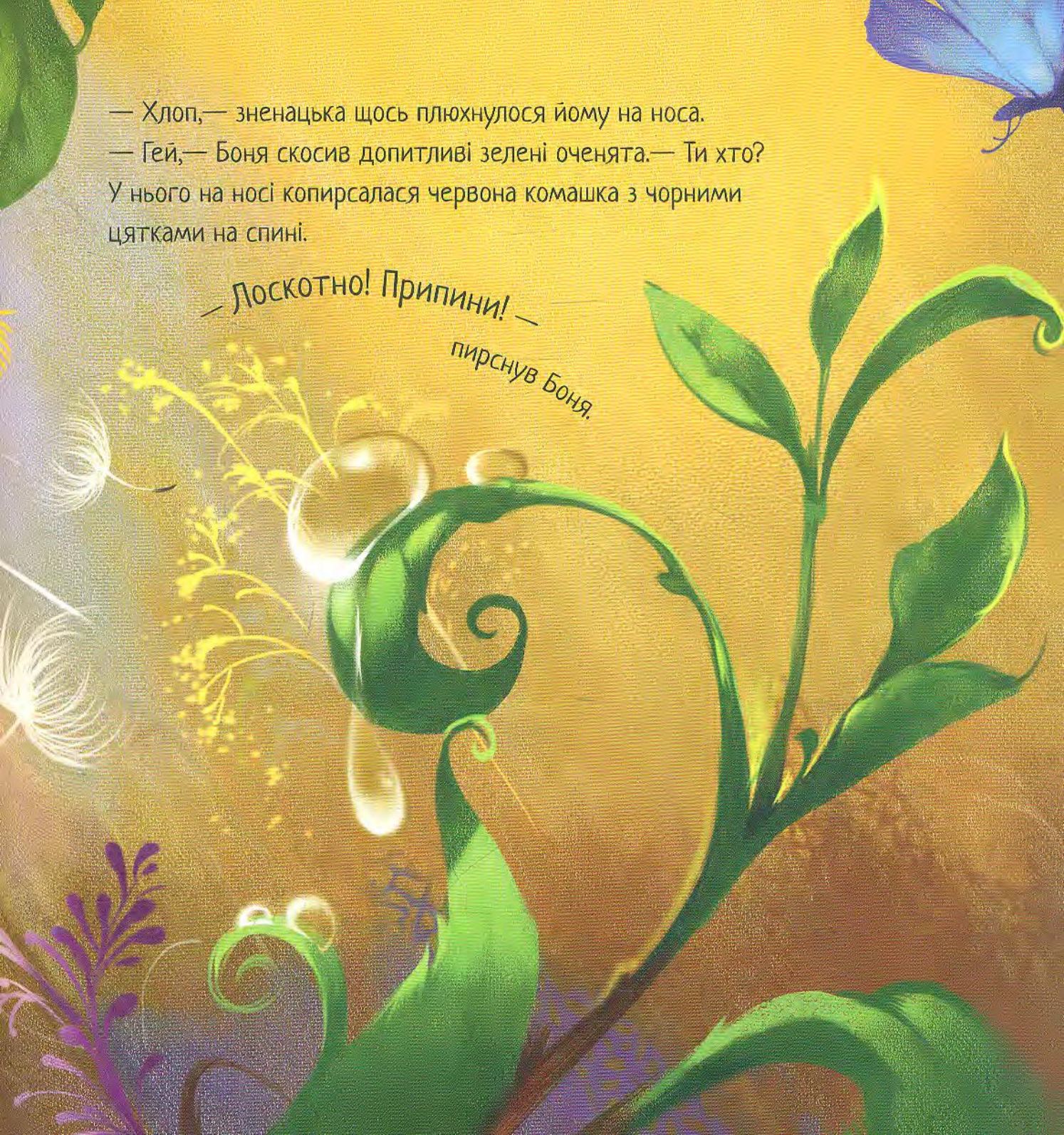

Боні подобалось гратися на ромашковому полі. Чудові квіти нагадували кошенті маленькі сонечка з білими промінцями. А сонечко Боня дуже любив! От і сьогодні його руда голівка весело миготіла серед квітів.

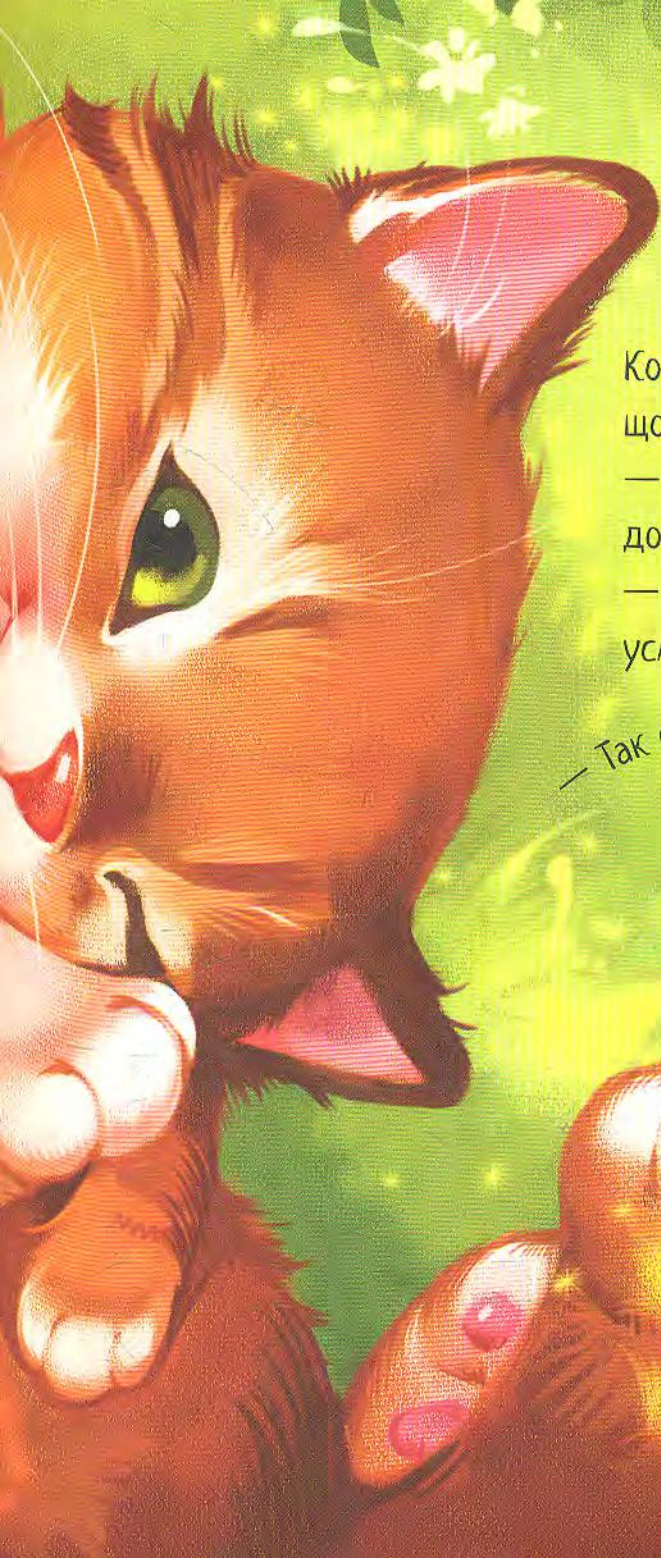
Боня грав у піжмурки
з метеликом.

— Хлоп,— зненацька щось плюхнулося йому на носа.
— Гей,— Боня скосив допитливі зелені оченята.— Ти хто?
У нього на носі копирсалася червона комашка з чорними
цятками на спині.

— Доскотно! Припини! —
пирснув Боня.

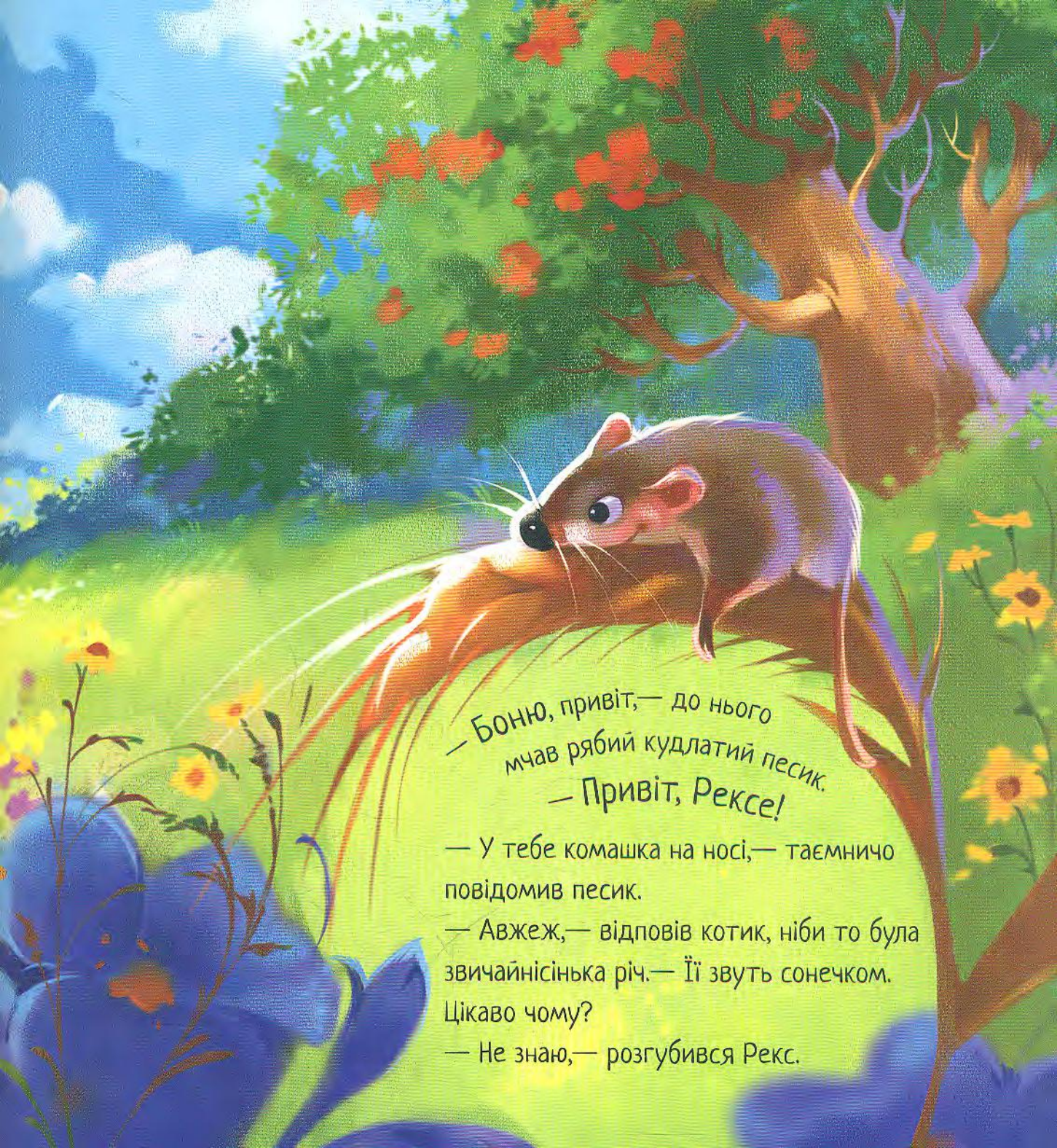

Кошеня стрімголов гайнуло до мами,
що приймала сонячні ванни неподалік від нього.

— Мамусю, дивись, хто в мене є! — загукав
до неї Боня.

— У дитинстві ми називали їх сонечками,—
усміхнулася мама.

— Так ось як тебе звати,—
прошепотів Боня.— Со-о-онечко!

A vibrant, painterly illustration of a mouse with long, thin whiskers running through a sunlit field. The mouse is in the center, facing left, with its body angled towards the viewer. The field is filled with various flowers, including yellow daisies and purple irises. In the background, a large tree with green leaves and some red flowers stands against a bright blue sky with soft white clouds. The overall style is whimsical and detailed.

— Боню, привіт,— до нього
мчав рябий кудлатий песик.
— Привіт, Рексе!

— У тебе комашка на носі,— таємничо
повідомив песик.

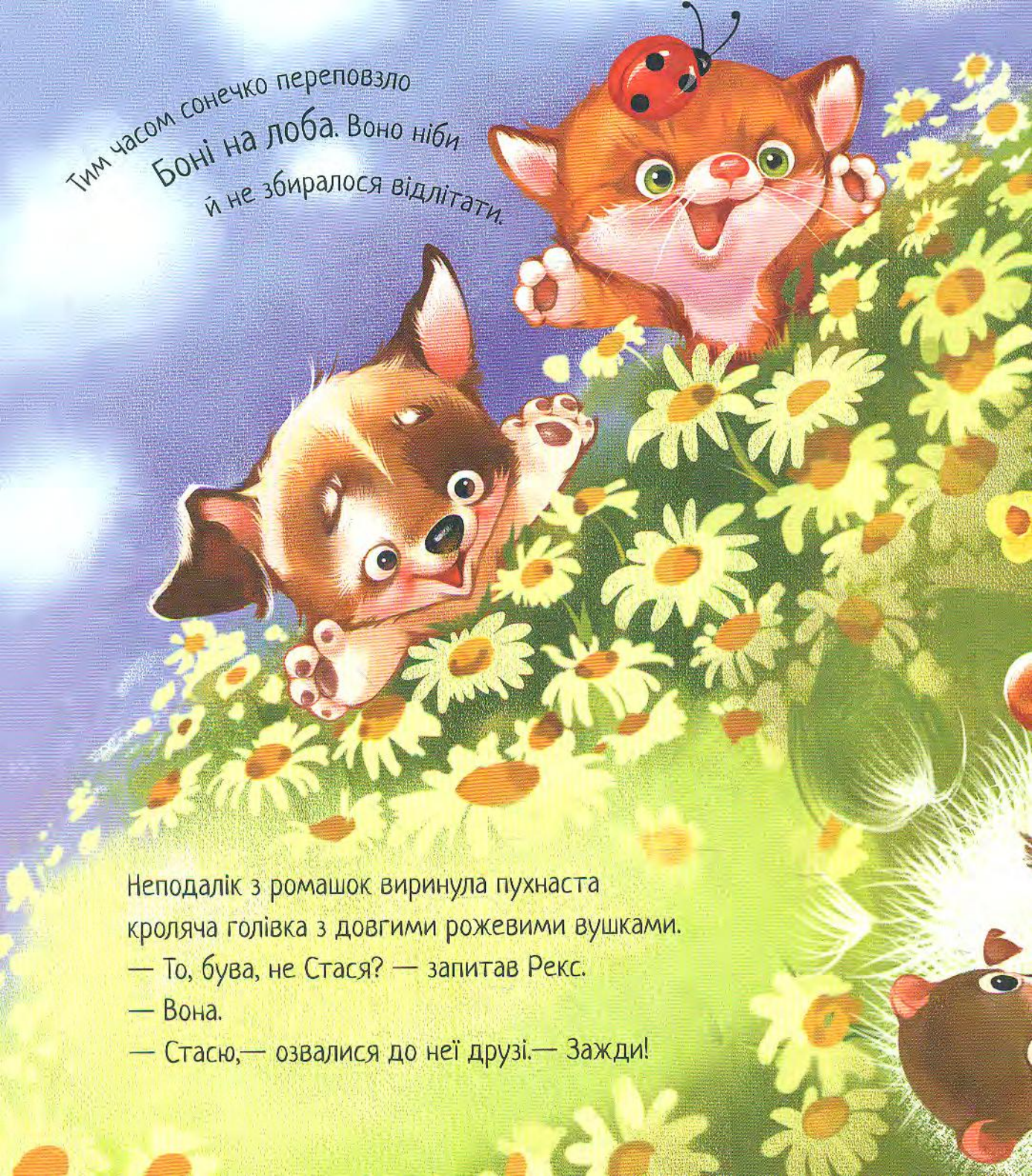
— Авжеж,— відповів котик, ніби то була
звичайнісінька річ.— Її звать сонечком.
Цікаво чому?

— Не знаю,— розгубився Рекс.

— Мені конче потрібно це з'ясувати!
— Чекай! — песик замислився.— Може, тому
що воно одного кольору із сонцем?
Боня почухав за вушком.
— Але ж у нього чорні цятки,— сказав він.—
І воно зовсім не сяє.
— Твоя правда. Запитаємо в когось ще?

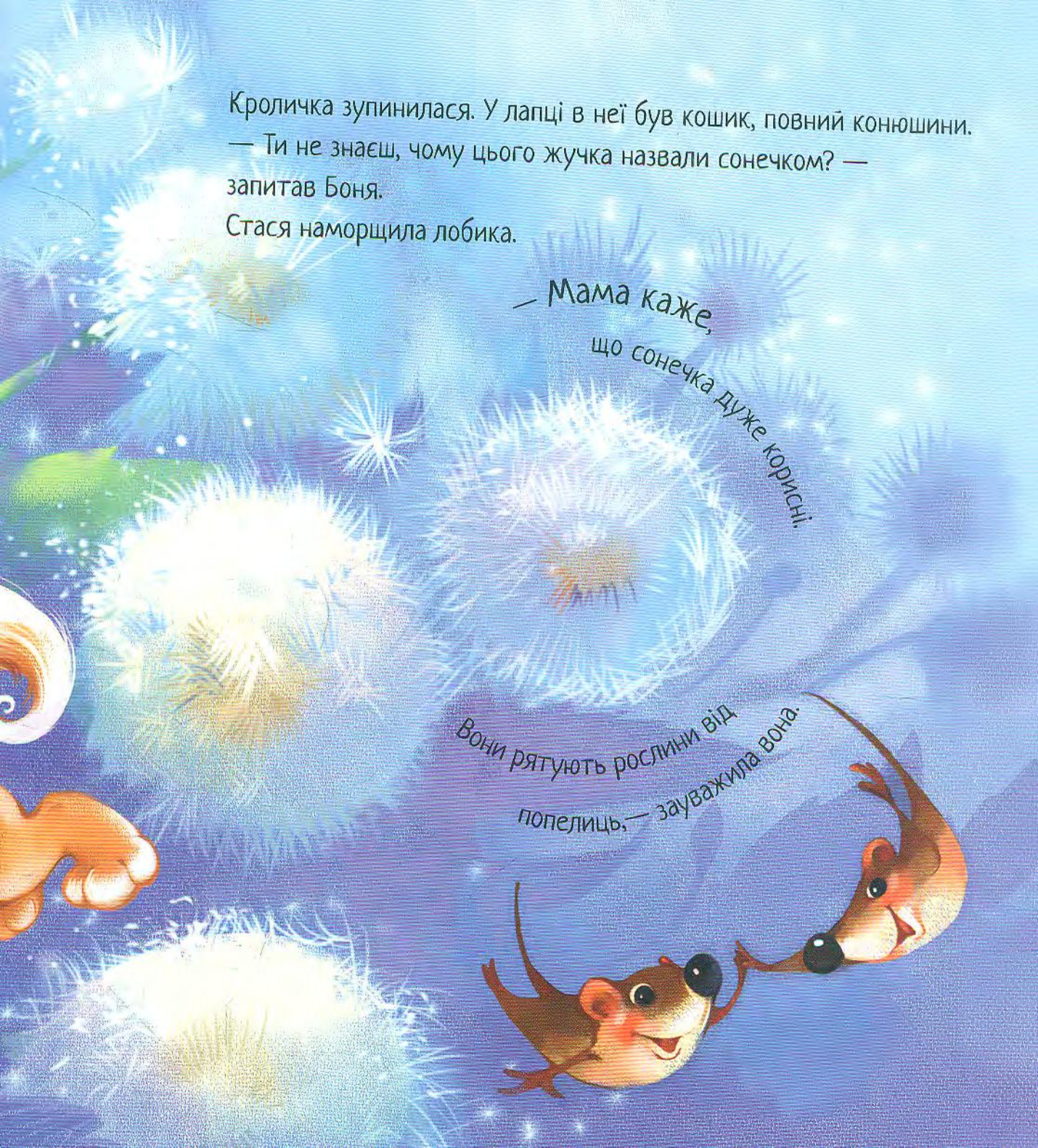
Тим часом сонечко переповзло
Боні на лоба. Воно ніби
й не збиралося відлітати.

Неподалік з ромашок виринула пухнаста
кроляча голівка з довгими рожевими вушками.

— То, бува, не Стася? — запитав Рекс.

— Вона.

— Стасю,— озвалися до неї друзі.— Зажди!

Кроличка зупинилася. У лапці в неї був кошик, повний конюшини.
— Ти не знаєш, чому цього жучка назвали сонечком? —
запитав Боня.

Стася наморщила лобика.

— Мама каже,
що сонечка дуже корисні!

Вони рятують рослини від
попелиць, — зауважила вона.

— Навряд чи, — засумнівався Рекс. — Багато хто приносить користь, однак сонечками звать не всіх.

— Тоді не знаю, — зітхнула Стася. — Вибачте, на мене мама вдома чекає.

— Може, він знає?

Біля калюжки сиділо жабеня й уважно дивилося на малят.

— Може, й знаю,— проскреготіло воно.

— То кажи! — хмикнув Рекс.

Жабеня поважно почвало до них.

— Пекучі вони, як сонячні промені. Але якщо проковтнути швидко, то майже не боляче,— воно блискавично вистрілило довгим липким язиком.

— Гей! Навіть не думай! — зашипів Боня.

Він швидко прикрив лапкою сонечко, що повзало в нього біля вуха.

— Налякав! — зареготало жабеня і шубовснуло в калюжу.—

Не так уже й хотілося.

— Ти підступний брехун! —

загарчав на нього Рекс.

